

DEN MUNTRE FRIAREN

Ur Arvid Afzelius samling Afsked af svenska folksharpan (1848)

Muntert

A
E7
A

Hän - de det sig en hel - ge - dags - kväll,

F#m
E7
A

lus - tigt är i det grö - na, skå - da om - kring mig

E7
A
F#m
E7

från hög - sta fjäll ef - ter flic - kor na skö - na.

E
A

Ne - dan - om fjäl - let äng - en var grön.

H7
E
A
A

Där stod min Kerstin, blå - ögd och skön. Vips stod jag där, vred

E7
A
Hm7
E7
E7
A

hat - ten om - kring. Visste mig hö - viskt skic - ka.

Aldrig ett ord jag kunde få fram —
 visst va' kinderna bleka.
 Flitigt jag såg de fingrarna små
 med ett förklädsband leka.
 Aldrig så brydd jag minnes mig nyss —
 men hur det var, så fick jag en kyss.
 Vill du bli min? ja frågade då.
 Tyst räckte hon mig handen.

Ljuvligt var då i lunden att gå
 över gräs, över lilja —
 kvällen blev sen och daggen föll på,
 natten vänner vill skilja.
 Men hur jag krångla, minns jag ej grant,
 flickan blev snäv — och det var galant.
 Höviskt till far och mor skall jag gå,
 spörja om deras vilja.

Flicka i lund, tillvara dig tag
 att med äran bestånda! —
 Vi skildes åt och aldrig förr jag
 känt så'n ångest och vända.
 Men tänkte så: min blomma är kvar,
 kommer den dag jag väl henne tar.
 Hej fallara! — på midsommardag
 då skall vårt bröllop stånda.

A. A. Afzelius